

L'aigua de l'Ebre

El BAM, Festival de Música Independent de Barcelona, torna amb el propòsit d'arribar al gran públic.

OPINIO

11

Contra Antich, tot s'hi val

Miquel Payeras

13

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

On és en Wally, on és Rato?

Albert Closas

15

"Queda inaugurado este..."

Miquel Calvet

17

L'íntima natura

Jordi Solà

18

Eva Joly

Xavier Vinader

18

Algèria, memòria i balanç

Llibert Ferri

18

Els castors de l'Euromed

Jordi Fortuny

19

La bondat

Isabel-Clara Simó

19

Ja no es pot menystenir...

Salvador Còt

82

Nazis al País Basc

Joan Francesc Mira

La discussió del pla hidrològic del govern espanyol ha començat bé. Més que el contingut concret del projecte i de les seues conseqüències, forçosament polèmics, en aquesta primera fase del debat ha prevalgut la voluntat de consens, expressada tant pel govern espanyol com pel principal partit de l'oposició i, en general, per totes les forces polítiques. Arrencar bé ja és un mèrit, que, en aquest cas, cal atribuir al ministre Jaume Matas. Però és evident que amb això no n'hi ha prou i, de mo-

ment, la llista d'encerts s'acaba ací, en el clima de consens. Consens que, d'altra banda, és l'única manera d'arribar a acords políticament possibles en la qüestió de l'aigua.

Les dificultats vindran ara, a l'hora de la veritat, el moment de mullar-se en la negociació de les mesures concretes que proposa el pla hidrològic. I en aquesta fase, al govern de Madrid no li serà tan fàcil mantenir el principi d'accontentar tothom i no perjudicar ningú. Sobretot perquè el pla de Matas és coix. És bàsicament un pla de construcció de pantans, canals i transvasaments, un pla d'obres hidràuliques, i no tant un projecte de gestió integral de l'aigua i de racionalització del seu ús i consum, que és l'autèntica qüestió de fons.

Aquesta coixera del pla de Matas queda al descobert en analitzar el cas de l'Ebre. El govern espanyol proposa aprofitar l'aigua d'aquest riu i portar-la a les conques veïnes que tenen déficits hídrics: ací en sobra i allí en falta, diu. Molt bé. És un criteri lògic, però que no es pot aplicar sense tenir presents els factors ambientals o climàtics i els equilibris naturals. Que un riu porte molta més aigua de la que s'utilitza per a finalitats huma-

nes, industrials o agrícoles no vol dir per força que l'aigua "sobrant" es malbarate. L'aigua fa el seu curs i això no és per casualitat, com no és casualitat que hi haja regions humides i regions seques. Sembla evident que la utilitat d'un riu no es pot calibrar únicament pel seu nivell de cobertura de les necessitats directes de la població, sinó que també s'ha de tenir present la funció que compleix en l'ecosistema. Pot semblar una visió romàntica, però no ho és, perquè en la mesura que s'altera el curs o el

cabal d'un riu, això té conseqüències directes en l'entorn, que poden provocar problemes seriosos o noves necessitats a la població. Al sud del País Valencià en sobren exemples. És a dir, es corre el risc seriós de vestir un sant tot despullant-ne un altre.

En qüestions d'aigua, gairebé cap solució no és neutral.

I el perill que prevalguen els interessos econòmics i urbanístics a l'hora d'adoptar les decisions definitives és molt gran. Per això no és suficient la voluntat de consens a l'hora d'afrontar el problema de l'aigua, sinó que també és indispensable definir un model de país equilibrat, un model que evite el creixement urbanístic il·limitat i irracional de ciutats i zones turístiques a costa de l'equilibri natural o del despoblament d'altres zones, com ha apuntat el president d'Aragó, Marcel·lí Iglesias. I és que en el debat de l'aigua, la turística i populosa Benidorm d'Eduardo Zaplana, per exemple, pot fer molta més pressió que la gent del Mataranya o de les terres de l'Ebre. Però la voluntat de consens no pot ser una recompensa a qui ha desafiat les lleis de la natura per a enriquir-se i una penalització per a qui sempre les ha respectades. ■

"El consens sobre el pla hidrològic no pot ser una recompensa a qui ha desafiat les lleis de la natura per a enriquir-se i una penalització per a qui sempre les ha respectades."